

simbolică. Deoarece ajunge o îmbrățișare a acestui purtător al răului pentru ca o ființă pură precum Giovanni să fie ucisă.

Scenografia și luminile, prima semnată de Octavian Neculai, celelalte de Alexandru Darie, realizează adesea punerea în abis a destinului din spectacol, apariția peretelui-oglină dublează parcă cele ce se întâmplă, dar pe alocuri se abuzează de voaluri, nu, nu în vestimentația personajelor, ci în scenografie, fâșii înalte care maschează fără să ascundă. Soluția scenelor paralele, când lumea celor doi îndrăgostiți trece alături de aceea a conformității cu morala socială comună, fără ca ele să se vadă și audă, ar fi fost mai potrivită dacă n-am fi văzut mașiniștii împingând din greu spre a deplasa partea „mobilă” a scenei. Aceste momente sunt dintr-un alt teatru pe care Alexandru Darie îl refuză, altfel, prin acest spectacol captivant. Sigur, momentele acestea sunt scurte și nu te scot din transa în care, eventual, te-a cufundat, spectator fiind, povestea și regia, dar ele distonează totuși cu modul de teatru ales pentru această reprezentare a unei piese elisabetane. Muzica accentuează ceea ce ar fi trebuit, poate, estompat, și anume caracterul oarecum retro al punerii în scenă. Retro, adică modern, într-o lume în care nu se mai tolerează decât postmodernismele. Dincolo de acestea, spectacolul se păstrează în memorie și, în ciuda subiectului de inactualitate, el îți se reactualizează chiar dacă a trecut câțiva timp de când l-ai văzut, prin pregnanța imaginilor și a interpretării, prin felul captivant în care este transpusă povestea, prin plastica montării.

Teatrul „Lucia Sturza Bulandra” – Ce păcat că-i curvă de John Ford. Versiunea scenică: Oana Turbatu. Regia și light designul: Alexandru Darie. Scenografia: Octavian Neculai. Ilustrația muzicală: George Marcu și Alexandru Darie. Cu: Vlad Logigan (Giovanni); Emilia Bebu (Annabella); Claudiu Stănescu (Vasques); Romeo Pop (Florio); Cornel Scripcaru (Fratele Bonaventura); Marius Capotă (Soranzo); Oana Ștefănescu (Putana); Ion Cocieru (Riciardetto); Marius Chivu (Nunțiu Papal); Nicoleta Hâncu (Philotis); Irina Ungureanu (Hippolita). Data premierei: 25-26 noiembrie 2007.

Crenguța MANEA

*Păcat că e la BULANDRA,
păcat că e Alexandru Darie...*

Patru ore și treisprezece minute – atât a durat de la primul gong până la finalul spectacolului – am îndurat, împreună cu alți semeni la fel de răbdători cu imaginația și meșteșugul artistic ale regizorului și ale trupei de la „Bulandra”, să se întâmple ceva pe scenă pentru a ne motiva așteptarea. Dar minunea nu s-a petrecut!

Spectacolul *Ce păcat că-i curvă’* – de sau după John Ford, nu se poate afla ținând seama de imprecizia formulărilor preluate de pe site-ul Teatrului Bulandra – este refuzat de teatralitate măcar din câteva motive esențiale, două dintre ele

fiind corelate și evidente pentru oricare om de teatru onest cu propria-i formație și sensibilitate: o dramaturgie incoerentă și o repetitivitate, extenuantă până la disoluție, a situațiilor scenice. La nivel narativ-textual, în povestea incestului dintre Giovanni și Annabella, adaptarea scenică amestecă, fără motivație dramatică, lungi secvențe – uneori monologuri greu de urmărit din cauza precarei rostiri a celor doi protagoniști, Vlad Logigan și Emilia Bebu – care mimează un lirism specific epocii elisabetane și limbajului poetic al lui John Ford, cu replici aparținând unei mondenități gen *belle époque* (pe scenă, istoria se petrece în societatea înaltă a unei Europe aflată la sfârșit de secol XIX și început de secol XX), sau chiar expresii verbale ale comunicării contemporane. Nu e cazul să dăm și citate, dar la rigoare s-ar putea exemplifica: "...ești toată răspândită-n mine", "Ție mi-am descărcat sufletu-ncărcat, dragul meu confesor" (nefericită alăturare de cuvinte!), sau "Sunt foarte obosită. Mă doare capul." – replica Annabellei pentru a se refuza Contelui Soranzo.

Categoric, actorii sunt striviți de torentul de vorbe nestructurate într-o teatralitate concretă și operantă scenic; plutește un sentiment de stânjenea și încearcă să se salveze jucând fie în forță, fie chiar șarjând; e trist când e vorba de profesioniști autentici, așa cum sunt Oana Ștefănescu sau Cornel Scripcaru... Și ca și cum acest lucru ar fi avut nevoie de vreun adaus, întreaga scenografie, decor și costume, aduce un plus de nefuncționalitate teatrală, de urâtenie chiar. Lungile perdele ale decorului, practicabilele și platforma cu mișcările ei de „du-te-vino”, panoul reflectorizant folosit la fel de întâmplător de la un capăt la altul al spectacolului, luminile care se vor sofisticate, à la Giorgio Strehler (maestru admirat și a cărui influență Darie o recunoaște public, ori de câte ori are ocazia), toate acestea nu fac decât să accentueze nereușita. Ea nu poate fi estompată de constant evocata și invocata premieră oficială în cadrul celei de-a XVI-a ediții a Festivalului Uniunii Teatrelor Europene de la Torino și a succesului reputat acolo; de altfel, a fost jenantă și anunțarea închiderii Festivalul Național de Teatru din noiembrie 2007, cu acest spectacol, promisiune neonorată de către teatru și directorul său. La fel ca și proiectata prezentare în Festivalul Internațional de Teatru INTERFERENȚE, Teatrul Maghiar de Stat din Cluj (30 noiembrie–8 decembrie 2007), de asemenea neonorată.

Despre incest ca tabu al sângelui s-au scris rafturi de bibliotecă, s-a glosat și s-a creat până la înălțimea capodoperei... S-a și trăit! Spectacolul *Ce păcat că-i curvă* ilustrează doar neconvingător interdicția și revolta în fața ei; conștiința păcatului, trăirea dramatică în preajma lui, nu duce pe scena de la Bulandra decât la puțină melodramă și la câteva caricaturizări facile. O miză de neluat în seamă!

Cea mai recentă premieră montată de Alexandru Darie se livrează la pachet cu un calup zdravăn de plictiseală, de timp pierdut și de păcăleală a spectato-rului atras de titlul comercial al spectacolului, dar care nu justifică deloc absența divertismentului, a jocului în care și cel care asistă trebuie să fie absorbit; sau păcăleala celui reținut de bunul nume al teatrului, al regizorului, al actorilor. Păcat că e la „Bulandra”, păcat că e Ducu Darie. Dar cine plătește?! Și care o fi fost rostul artistic al *hair-stylist* -ului într-o aventură care numai artistică nu e? Povestea cu tichia cu mărgăritare... Încurcate sunt căile artei!